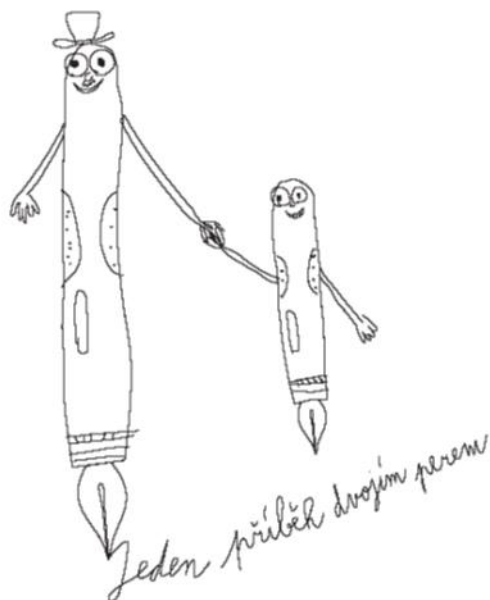

**JPDP: SOUTĚŽNÍ TEXT PRO I. KATEGORII – II. STUPEŇ ZŠ, 6. – 7. ročník
(a věkově příslušné nižší stupně gymnázií)**

FOGLAR, JAROSLAV: *Hoši od Bobří řeky*. Praha (Olympia) 1987, s. 103 – 104.

Když hoši opět vyšli z ponurých lesních hlubin do Sluneční zátoky, kde bylo světlo a kde slunce mile hrálo, přestala se jim najednou cesta k močálu zdát nějak zvlášť hrůzná.

Šťoura se smál, že bude po předmětu, který vypadá jako uschlá ruka, házet kamením, a Grizzly se chlubil, že chytne ruku do lasa a že vytáhne z bahna celého utopence. Všichni hoši měli plno řečí, rozumů a vtipů.

Ale když se do Sluneční zátoky začaly z lesa ploužit večerní stíny, ztráceli hoši pomalu odvahu a veselou mysl.

Pak vyšel Rikitan ze svého stanu a nesl rozsvícenou petrolejovou lampu a silnou píšťalu. Stíny tančily po jeho tváři.

Rozhlédl se tázavě po chlapcích.

Ale nikdo se nehlásil, že k močálu půjde.

„Myslil jsem, že jste se chtěli podobat Royovi,“ pravil Rikitan ledově a některým hochům se zdálo, že v jeho hlase cítí výsměch.

Tu z hloučku hochů vystoupil Luděk a řekl pevně:

„Půjdu, Rikitane!“

„Vezmi si s sebou tuhle píšťalu pískej na ni v případě nebezpečí, nebo kdybys zabloudil. A nechod ani o krok dále než k zabodnutým větvím. Za položeným kmenem číhá smrt! A nedívej se příliš k té věci tam napravo.“

Luděk vzal od Rikitana svítilnu i píšťalu a brzo zmizel hochům z očí. Ještě chvíli se v houštinách mihotala slabá zář lucerny, ale pak se i ona začala ztrácet, až zhasla docela.